

O i k a r i s e t

O i k a r i s t e n
s u k u s e u r a n

Joulutervehdys 2016 lehti nro 12

OIKARISTEN SUKUSEURA RY, www.oikariset.fi

***PANKKITILINRO KUHMON OP FI11 5177 0020 1006 20**

*** HUOM! Vaihtuneet yhteystiedot**

Oikaristen sukuseuran hallitus 2016–2018

Erkki Oikarinen
puheenjohtaja
rahastonhoitaja

Maailutie 5
88900 Kuhmo
044 284 8012
oikaer@gmail.com

Paavo Oikarinen
varapuheenjohtaja

Hetekyläntie 131
91300 Ylikiiminki
0400 432 040
rakupetu@netti.fi

Sirpa Heikkinen
sihteeri

Askolanniementie 119
91700 Vaala
040 748 8062
*** iitamaria.heikkinen@gmail.com**

Esa Oikarinen

Puutteenperäntie 6 A
88470 Kontiomäki
040 845 1862
esa.oikarinen@paltamo.net

Tauno Oikarinen

*** Rautiolantie 7 D 18**
90840 Haukipudas
050 560 6742
tauno.oikarinen@gmail.com

Eero Lämsä

Länsirannantie 10
88300 Paltamo
050 380 4915
eero.uolevi.lamsa@gmail.com

Anne Väkiparta

Pistotie 6
89200 Puolanka
041 367 7797
anne.vakiparta@gmail.com

Toiminnantarkastaja

Raaili Klaavu

Jäsenrekisterin ylläpito:

Pertti Oikarinen

Sahatie 10
88600 Sotkamo
0400 535 110
*** lp.oikarinen@gmail.com**

Lehtitoimituksen yhdyshenkilöt:

Pertti Oikarinen

Tauno Oikarinen

Paavo Oikarinen

Valle J. Oikarinen

Sotkamo
Haukipudas
Ylikiiminki
Pyhän Laurintie 8 A
00340 Helsinki

Painopaikka:

Sotkamon Kirjapaino Tmi Kari Simonen
Salmelantie 43 ovi E3, 88600 Sotkamo
08 666 2251, 040 529 0251
kirjapainokarisimonen@pp.inet.fi

Sisällysluettelo:

Puheenjohtajan palsta.....	3
Sana jouluksi.....	4
Aulis Oikarista ja Tapio Nordgrenia muisteltiin sanoin ja sävelin.....	5
Ikkunan takana.....	7
Kulttuuriretki Suomussalmelle.....	9
Myytäviä Oikaristuotteita.....	12
Sukuseura onnittelee.....	14
Joulutarinoita.....	15
Takasisäkansi: Pikkujoulu 03.12.2016	

ISSN 2323-4326

Puheenjohtajan palsta

Hyvät Oikaristen suvun jäsenet!

Pitkä ja lämmin kesä on takanamme. Allekirjoittaneella muistona punkin paha purema. On aika suunnata katse tulevaan talveen iloiseen ja haasteineen.

Kuluva vuosi on sukuseurassamme kulttuurivuosi, jolloin painotamme toiminnassamme kulttuuritapahtumia ja vaalimme paikallishistoriaa.

Lauantaina 16.7.2016 teimme kulttuuri- ja historiamatkan Suomussalmelle Iki-Kiannon maisemiin ja Raatteen tielle. Historia oli hyvin puhuttelevaa ja loi kiitollisen tunteen menneitä sukupolvia kohtaan.

Lauantaina 24.9.2016 muistelimme Aulis Oikarista ja Tapio Nordgrenia nöyryn ja kiitollisin mielin Hyrynsalmen vanhalla asemalla. Aseman seutu toi monelle Oikariselle muistoja menneisyydestä, jolloin on lähdetty kaupunkimatkoille ja leivän perään maailmalle.

Joulukuun 3. päivä vietämme pikkujoulua tutulla ja turvallisella Kainuun Opistolla. Jäsenkyselyssä Kainuun Opisto voitti niukasti teatteripikkujoulun Kajaanissa.

Vuonna 2017 järjestämme itsenäisyyden juhluvuoden kunniaksi lähellä itsenäisyyspäivää sukuseuran oman itsenäisyyspäiväjuhlan. Samoin toteutamme yhteisen suunnitellun teatterissa käynnin. Toivomme jäseniltä ehdotuksia ajankohdista ja paikoista. Toivottavaa olisi, että pystyisimme järjestämään tapahtumia myös Kainuun ulkopuolella. Vuoden 2014 Senaatintorin Kainut-laatuinen –tapahtuma ja sukutapaaminen Hotelli Haagassa oli rohkaiseva.

Jäsenten toivomuksesta ja jokaisen jäsenen huomioitava muutos on sukuseuran pankin vaihtuminen Nordeasta Kuhmon Osuuspankkiin, joka on vakavarainen itsenäinen Osuuspankki. Kuhmon Osuuspankki pystyy tarjoamaan meille edullisemmat pankkipalvelut kuin Nordea.

Runsaista Oikaris-tuotteista löytyy sukuseuran uutuustuote HOPEARIIPUS SUKUVAAKUNALLA. Voisiko olla mahdollinen joululahja?

Lämmin kiitos kaikille sukuseuramme jäsenille, läheisille, tukijoille ja yhteistyökumppaneille kuluneesta vuodesta ja toivotan kaikille RAUHAISAA JOULUA JA VALOISAA UUTTA VUOTTA 2017.

Erkki Oikarinen

Seurakunnan joulutervehdys

Lähestymme joulunaikaa ja suurta Vapahtajamme syntymäjuhlaa. Saamme valmistautua vastaanottamaan suurinta Joululahjaa, mitä taivaasta koko maailmalle annetaan.

Tämä lahja on annettu jokaiselle ihmiselle pelastukseksi ja autuudeksi sille, joka ottaa hänet vastaan. Sillä jokainen joka uskoo JEESUKSEEN pelastuu, tämä on Jumalan lupaus. Tämä lupaus on voimassa vielä tänäkin päivänä ja Herra toimii Pyhän Henkensä kautta ja kutsuu kaikkia ihmisiä pelastukseen. Tämä Pyhä Henki voi toimia monella tavalla. Kerron tässä, miten meille minun kotona kävi. Tämä tapahtui joskus seidemänkymmenen luvun puolivälin jakeen. Isällä oli kantakirja tammahevonen, joka sairastui johonkin suolistosairauteen. Eläinlääkäri kävi katsomassa ja antoi lääkkeitä ja hoito-ohjeita. Hevosta hoidettiin ohjeiden mukaisesti yötäpäivää, mutta hevosen tila ei parantunut, isä oli menettänyt toivonsa ja sanoi hevosen kuolevan. Oli joulukuuta, minäkin menin yöksi hoitamaan potilasta, koska isä oli sairas mies. En asunut enää kotona ja päivällä olin ansiotyössä. Olimme kaikki väsyneitä ja toivonsa menettäneitä. Olin taas hevosen luona tallissa yöllä, niin minulle tuli tarve rukoilla sellainen hätärukous, missä minä vetosin Herraan lahjojen ”antajaan” ethän sinä sellaista lahjaa meille anna, että tämä hevonen kuolee. Silloin minä tunsin kuinka Pyhä Henki tuli ja hoiti minua. Minä tunsin, kuinka syvä rauha ympäröi minut ja minä ymmärsin, että nyt on hevonen taivaallisen lääkärin käsissä. Minä läksin tupaan nukkumaan. Aamulla isä meni katsomaan hevosta talliin ja oli ihmetelty, kun hevonen oli hörissyt kuultuaan isännän askeleet. Hän oli ensimmäiseksi tarjonnut vettä ja hevonen oli juonut koko sankollisen. Sitten hän oli antanut heiniä joita tamma oli ruvennut syömään, niin kuin ei olisi ollutkaan sairas. Isä tuli pirttiin silmät pyöreänä ja sanoi: Mitä on tapahtunut ja kertoi nämä edellä mainitut asiat.

Minä kerroin kahvipöydässä yölliset tapahtumat, että taivaallinen yllilääkäri kävi hoitamassa hevosen terveeksi. Tämmöisen joululahjan hän antoi. KIITOS JA YLISTYS olkoon hänelle. Ottakaamme vastaan JOULUN HERRA paras joululahjamme. Hyvää joulunaikaa.

Jorma Oikarinen

Aulis Oikarista ja Tapio Nordgrenia muisteltiin sanoin ja sävelin

Hyrynsalmen Vanhalle Asemalle kokoontui joukko Oikaristen sukuseuran jäseniä syyskuun 24. päivä. Tilaisuudessa muisteltiin lauluin ja runoin kahta edesmennyttä sukuseuran merkittävää vaikuttajaa.

Puheenjohtaja Erkki Oikarinen avauspuheessaan totesi, että rehtori Aulis Oikarinen oli sukuseuran perustajajäseniä sekä taitava runojen ja laulujen tekijä. Monipuolinen musiikkitaiteilija ja pedagogi Tapio Nordgren puolestaan teki musiikkia muun muassa sukuseuralle. Hän opasti ja kannusti Oikaristen lauluyhtyettä monipuoliseen ja tasokkaaseen esiintymiseen.

Muistelutilaisuuden aluksi laulettiin yhteisesti jyhkeä Oikaristen sukumarssi. Sanoitus on Aulis Oikarisen ja hieno sävellys Tapio Nordgrenin. Reipas marssi kaikui komeasti hirsipintaisen asemarakennuksen entisessä odotustilassa.

Yhteisesti laulettiin myös Aulis Oikarisen sanoittamana Sukuseurani oi ja Tango kotiseudulle (sävel Satumaa). Oikariset- lauluyhtye esitti lisäksi monipuolisen ohjelmiston sukuseuran jäsenten tekemää musiikkia. Esitettäviä kappaleita olivat Aulis Oikarisen sanoittama ja Jouko Oikarisen säveltämä kaunis Paavon ja Kaisan häävalssi. Sirpa Heikkisen sanoitukseen Sävelen kielillä sävellys oli tutusti Tapio Nordgrenin pianosta. Lauluyhtyeen miehet tunnelmoivat Syyslaulu neidolleni ja yhtye Tapio Nordgrenin sovituksen tutusta jenkasta Lapsuuden pihapuu.

Lauluyhtyeen viimeinen kappale oli haikean koskettava Lapsuuden kuvat. Laulu kohdentuu Sotkamon Halmevaaraan, jossa Tapio Nordgren vietti lapsuutensa. Monelle meistä tilaisuudessa mukana olleista tulivat omat lapsuuden vuodet lämpimänä mieleen.

Runot Elämän kulku ja Synnyinseutu esitti Anne Väkiparta.

Monipuolisessa muisteloiltpäivässä katsottiin Tauno Oikarisen mittavan kokoamistyön vaatinut DVD-esitys Auliksen ja Tapion puheita ja lauluja sukuseuran alkuajan tapaamisissa.

Arvostuksella ja suurella lämmöllä muistelimme Oikaristen sukuseuran kahta vahvaa vaikuttajaa Hyrynsalmen Vanhalla Asemalla syyskuussa 2016.

Teksti/kuvat Veikko Rusanen

Oikaristen Sukuseura onnitteli Reijo Oikarista 70-vuotis juhlapäivänä Hyrynsalmen Vanhalla Asemalla 24.9.2016.

Onnittelukukat sukuseuran puolesta luovuttivat puheenjohtaja Erkki Oikarinen ja sihteeri Sirpa Heikkinen.

Vas. Tauno Oikarinen, Jorma Oikarinen, Sirpa Heikkinen, Kauko Oikarinen, Anne Väkiparta ja Maija Rusanen.

Vas. Mirja Oikarinen, Sinikka Kemppainen, Liisa Ahonen, Pentti Oikarinen, Raija Oikarinen, Esteri Ronkainen, Rauni Keränen, Eero Lämsä, Kaija Keränen ja Mikko Keränen.

Ikkunan takana

Ihmeellinen kuva oli välillä selvä, sitten se taas värisi ja hämärtyi niin ettei voinut olla aina varma, mitä siinä tapahtui. Silti se oli mielenkiintoista ja jännittävää katseltavaa, paljon parempaa kuin sarjakuvalehdet - joskaan Viidakkoa ei voisi jättää silti koskaan lukematta eikä Pecos Billiäkään.

Tulitikkutyttö vaelteleli pitkin katuja. Sillä oli kylmä ja nälkä. Yritti myydä tulitikkuja. Kyllä sen tiesi, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Ei se haitannut. Varpaita rupesi paleltamaan. Monoissa oli villasukat, mutta kovalla pakkasella olisi pitänyt olla huopikkaat kuten Maralla. Tämä seiso i hievahtamatta paikallaan villamyssy syvälle vedettynä ja paksu kaulaliina kasvojen suojana. Se oli vielä innostuneempi kuin minä. Minä yritin kipristellä varpaita ja nostella jalkoja. Mutta oli kiva, kun paikalta näki suoraan Kemppaisten olohuoneeseen. *Tulitikkutyttö katseli myös vieraista ikkunoista sisään.*

Televisio oli hankittu Kemppaisille vasta parisen viikkoa sitten. Se oli ensimmäinen siinä meidän lähialueella. Olin käynyt Maran kanssa tuijottamassa televisiota syksyn aikana kaupan ikkunan takaa useita kertoja. Oli siellä aina iso joukko muitakin lapsia ihmettelemässä uutta kapistusta. Välillä syntyi tönimistä parhaista paikoista ja joskus joku lähti itkien kotiin. Onneksi Kemppaisen Kalle oli meidän kaveri. Oli päästy heillekin muutaman kerran television ääreen. Istuttiin tai maattiin lattialla, kun vanhempi väki oli vallannut istumapaikat.

Harmitti, kun Kemppaisilla oli sukulaisia kylässä. Kalle ei luvannut meitä sisälle. Jäätiin sitten Maran kanssa vaivihkaa ikkunan taakse... Kiinnostus televisiota kohtaan sai välillä unohtamaan kylmyyden. Mutta nyt paleli. Marakin jo hytisi.

- Mennään jo kotiin, yritin ehdottaa.
- Ei kun ollaan vielä vähän aikaa. On jännittävä kohta juuri...
- Mutta sen jälkeen mennään. Varpaita palelee.

Tyttö kuljeskeli kylmyydessä. Kukaan ei ostanut sen tikkuja.

Kemppaisten olohuoneessa oli lämpimän näköistä. Takkatuli loimusi, puiden ritinän saattoi kuulla mielessään. Televisio välkähteli nurkassa. Kuva huojahteli epäselvästä kirkkaampaan. Näytti kuin siellä sataisi lunta. Ääntä ei kuulunut ulos. *Tulitikkutyttö katsoi rikkaan perheen*

ikkunasta sisään. Olipa kodissa paljon kynttilöitä ja koristeita. Kuusi seisoj keskellä huonetta. Suuri pöytä oli täynnä herkkuja. Voi kun olisi saanut maistella niitä. Vatsaa alkoi kurnia ja nälkä vain lisäänty, kun Kallen äiti tarjoili lapsille välipalaa, mehua ja herkkuvoileipiä! Ja paleli niin kovasti. Hypähtelin ja niin teki Marakin. Ei kai meille kävisi kuten Tulitikkutytölle - jäädyttäisiin kuoliaksi. Tulitikkutyttö raapi lämpimäkseen tulitikkuja, aluksi tikku kerrallaan ja lopulta kokonaisen askillisen. Ollisipa meilläkin ollut tulitikkuja. Tytön mummo ilmestyi valoon...ja tyttö pääsi tämän mukana taivaaseen. Siellä oli varmaankin lämmintä.

Taivas oli oudon tumma. Yksi kirkas tähti näytti vilkuttavan meille. Ja sitten tähdenlento repäisi taivasta, mutta en ehtinyt toivoa mitään. Televisiot maksoivat paljon eikä kotona ollut varaa ostaa sellaista. Tulisipa uusi tähdenlento.

Yhtäkkiä ulko-ovi aukesi. Kallen äiti kurkisti sieltä. Olimme jo pinkaisemassa pois, kun ovelta kuului ääni:

-Pojat, pojat, tulkaa ihmeessä tänne sisälle, ettette palellu ja sairastu. Kohtahan on jouluku.

Tuomo Oikarinen

Akvarelli

”Kesäkukkia”, 2016

Koko 30x24 cm

**Tuomo Oikarinen,
Hyvinkää**

Oikaristen kulttuuri- ja historiamatka Suomussalmelle

Kianta-laiva puksutti tasaisesti kohti Turjanlinnaa hieman sateisena lauantaipäivänä 16. heinäkuuta. Pertti Jääskeläisen Kainuun Tilausliikenteen bussi oli sitä ennen koonnut yli 20 Oikaristen sukuseuran jäsentä reitiltä Kajaani-Suomussalmi. Kulttuuri- ja historiamatkan kohteista ensimmäisenä oli korpikirjailija Ilmari Iki Kiannon kuuluisa asuin- ja lomapaikka Turjanlinna.

Kouliutuneet oppaat Eija-Riitta Juntunen ja Jenni Kontio kertoivat hauskasti Turjanlinnan historiaa ja kirjailijamestarin elämänvaiheita. Hyvin mielenkiintoista oli tutustua vuosikymmenien takaiseen Turjanlinnan asuinrakennuksen sisustukseen ja monipuoliseen esineistöön. Tutustumiskohteena opastetuilla retkillä on pääarakennuksesta noin 100 metrin päässä oleva pikku pojan kirkko. Paikan nimellä on syntyhistoriansa. Pyhällä paikalla laulettiin Kiannon sanoittama laulu tervansoudusta ja pihapiirin läheisyydessä vielä Nälkämaan laulu.

Raatteen tielle

Kiannon Kuohuissa toteutetun huoltotoimen jälkeen, suunnattiin bussi kohti Raatteen tietä ja Raatteen Porttia. Kaikki retkeläiset ennalta toki tiesivät, että Raatteessa käytiin talvisodan ratkaisevia taisteluja puna-armeijan joukkoja vastaan. Oppaana oli tällä kertaa Lasse With. Ennen historiallisille taistelupaikoille siirtymistä Oikariset kunnioittivat suomalaisia talvisodan sankareita. Karhulanvaarassa sijaitsevalla Alvar Aallon suunnittelema Liekkipatsaalle sukuseuran kukat laskivat puheenjohtaja Erkki Oikarinen, sekä hallituksen jäsenet Anne Väkiparta ja Sirpa Heikkinen.

Epäselväksi ei jäänyt mottitaisteluista kuulut Talvisodan taistelut Raatteen tiellä. Suomalaiset kukistivat miesmäärältään moninkertaisen hyökkääjän, vaikka myös sotakalusto oli heillä ylivoimainen suomalaisten aseistukseen verrattuna. Erityisenä piirteenä neuvostosotilaiden muodostamassa 44. divisioonan kokoonpanossa oli runsas ukrainalaisten taistelijoiden määrä. Lumeen ja pakkaseen tottumattomat ukrainalaiset hyytyivät Suomussalmen korpeen. Tutuiksi tulivat Lasse Within opastamana merkittävät taistelulinjat: Myllypuro, Purasjoki, Likoharju ja

vyöhykkeen läheisyydessä sijaitseva museoksi muuttunut entinen raja-
vartioasema oli myös tutustumiskohteena.

Merkittäviä matkailijoiden pysäytyspaikkoja ovat lukuisat Raatteen
tien varressa olevat sodan muistomerkit. Erityisen puhutteleva on v.
1994 pystytetty muistomerkki, joka on omistettu puna-armeijan kaatu-
neille sotilaille. Hahmona patsaassa on miekkaan nojaava sureva nainen.
Talvisodasta tuotiin myös moneen kainuulaiseen kotiin suruviesti.

Koskettavan ,mutta mielenkiintoisen kulttuuriretken kohteista viimeisin
oli Raatteen Portin talvisotamuseo. Monipuolista museota kuvataan
esitteessä näkymäksi jäiseen helvettiin ja Talvisodan todellisuuteen.
Yhteiseen kuvaan ryhmityttiin retken lopuksi Talvisodan monumentin
muistomerkille.

Kiitokset sukuseuran retken järjestäjille ja mukana olleille ystäville.

Teksti/kuvat: Veikko Rusanen

**Vas. Veikko Rusanen, Sirpa Heikkinen, Elsa Lomu, Kaija Oikarinen, Erkki Oika-
rinen, Anja Oikarinen, Kalle Oikarinen, Kerttu Oikarinen, Jorma Oikarinen, Elsa
Mikkonen, Pertti Oikarinen, Heikki Oikarinen, Hilikka Oikarinen, Eero Oikarinen,
Erkki Oikarinen, Petriina Heikkinen, Sirkka Kinnunen, Saara Pirilä ja Rauni Ke-
ränen.**

Turjanlinnassa "Pikku pojan kirkossa" hiljennettiin ja laulettiin.

Alvar Aallon suunnittelema Liekki-patsaalle Oikaristen kukkalaitteen laskivat Erkki Oikarinen, Anne Väkiparta ja Sirpa Heikkinen.

Oikaristen sukuseura onnittelee

Merkkipäiviä

Syntyneet

Kaija ja Johannes Oikariselle syntynyt tyttövauva Inkeri Eveliina Vantaalla 10.06.2016.

Syntymäpäiviä

80 v.	Risto J. Oikarinen	Joensuu	14.03.2016
	Eero Oikarinen	Kuluntalahti	08.06.2017
75 v.	Erkki Oikarinen	Kempele	04.08.2016
	Esko Kalevi Oikarinen	Joensuu	06.12.2016
	Jorma Oikarinen	Paltamo	07.02.2017
70 v.	Pentti Kalevi Oikarinen	Miehikkälä	26.10.2016
	Eine Oikarinen	Paltamo	17.03.2017
	Anni Frondelius	Piippola	29.05.2017
	Bertta Oikarinen	Ylikiiminki	22.06.2017
	Hannu Oikarinen	Oulu	07.07.2017

Kuolleet:

Sukuseura ottaa osaa suruun.

Oikarinen Esko

Muhos

s. 30.07.1929 k. 10.07.2016 86 v.

Sukuseuran tuotehinnasto

Oikaristen sukuseuralla on myynnissä sukutunnust tuotteita, joita saa sukukokouksissa ja tapaamisissa.

Tuotteita on myös hallituksen jäsenillä. Ottakaa yhteyttä esimerkiksi joululahja-asioissa! (tuotto sukuseuran hyväksi)

- Sukuseuran-pöytästandaari 45 €
- Oikariset-isännänviiri 100 €
- Oikariset-isännänviiri (Uusi painos) 80 €
- Sukuseuran vaakuna
 - kehystettynä tauluksi 50 €
 - kehystämättömänä 20 €
- Oikariset-solmio (TARJOUS) 8 €
- Oikariset-pinssi (TARJOUS) 1 €
- Oikariset-lippis kesä (TARJOUS) 8 €
- Oikariset-lippis talvi (TARJOUS) 12 €
- Aurinkolippis 10 €
- Huivi logolla 25 €
- Oikariset mustekynä 1,5 €
- Oikarisia neljältä vuosisadalta 95 €
(kirjaa voi tilata Taunolta)
- Oikariset-pipo 15 €
- Oikariset-koru (UUTUUS) 35 €

Oikariset lehtiä nro 1, 2, 3 on kopiona saatavissa hallituksen jäseniltä 1 €/kpl.

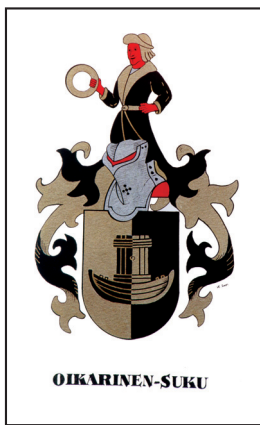
Tuotetiedustelut Erkki Oikarinen Kuhmo, puh. 044 2848 012

Isännänviirin mitat:
 - leveys yläpäästä 30 cm
 - leveys alapäästä 10 cm
 - viirin pituus 300 cm
 - 6-8 m salkoon

Isännänviirin mitat:
 - leveys yläpäästä 48 cm
 - leveys alapäästä 10 cm
 - viirin pituus 436 cm
 - vaakuna pituus 56 cm
 - vaakuna leveys 36 cm

Sukuvaakuna:
 - koko A3 (297x420 mm)

Sukuseuran
 pöytästandaari:
 - värit musta/kulta

Solmio logolla

Sukuseuran pinssi

Mustekynä

Aurinkolippis

Talvilippis

Kesälippis

Pipo

Huivi logolla

Huivi logolla

Joulutarinoita

Muistoja joulunvietosta Kylmälänkylässä

Talven kohokohta oli joulu. Sitä odotettiin kuu-kausikaupalla. Silloin saatiin lomaa koulusta, saatiin lahjoja ja parempaa ruokaa.

Koulu päättyi joulujuhliin joulukuun loppupuolella. Kävimme joulujuhlissa Peipon vetämällä reellä isä mukana. Äitimme pääsi harvoin joulujuhliin, koska kotona oli pieniä lapsia hoidettavana. Ennen joulujuhlia jännitti, päästäänkö reen kyydissä juhliin. Yhtenä talvena oli lähes lumeton, musta joulukuu. Pelkäsimme Veikon kanssa, että emme pääse Peipolla koululle. Lopulta pari päivää ennen koulun päättymistä tuli riittävästi lunta.

Koulun joulujuhlissa esitimme lauluja, tiernapoikia ja pieniä näytelmiä. Kun Neuvostoliitto oli ampunut ensimmäisen satelliitin avaruuteen vuonna 1957, teimme koululla näytelmän, jossa oli avaruusalus. Rakensimme sellaisen pahvista. Osa meistä meni piiloon alukseen ja jossakin vaiheessa ponnahtimme sieltä ulos.

Äidin piilopaikka jouluherkuille

Äiti aloitti joulun valmistelun leipomalla torttuja ja pipareita. Saimme maistella torttu- ja piparitaikinaa. Pidin enemmän piparitaikinasta kuin torttutaikinasta. Syynä varmaankin oli se, että siinä oli enemmän rasvaa ja sokeria kuin torttutaikinassa. Ihmettelin, että miksi lopputuote torttu maistui kuitenkin paremmalta kuin piparit vaikka taikinana tilanne oli ollut päinvastoin. Ehkäpä luumutäyte ja tortun muuttuminen rapeaksi paistamisen jälkeen olivat selityksenä. Paistamisen jälkeen saimme maistaa muutaman tortun ja piparin. Se oli pienen pojan juhlahetki.

Kun tortut ja piparit oli paistettu, piti äidin keksiä niille piilopaikka, ettemme nälkäiset pojat niitä syö ennen juhlapyyhiä. Isä oli rakentanut vanerisen laatikon, kooltaan 40 x 60 cm ja syvyydeltään 20 cm (tiedän mitat tarkasti, koska laatikko on minulla tallessa tässä kirjoitushuoneessa, jossa tätä tekstiä tuotan), johon äiti laittoi tortut ja piparit. Sen jälkeen hän piilotti sen jonnekin aitoista. Tavallisin paikka oli vanhan aitan jyvälaareihin jyvien sekaan mahdollisimman syvälle.

Löysimme aina äidin piilot. Kaivoimme jyvälääriä niin kauan, että kätemme osuivat laatikkoon. Koska siinä ei ollut mitään lukkoa, oli meidän helppo napata jäinen torttu tai pipari ja natustella se nälkäisiin vatsoihin. Ennen juhlapäiviä olimme joskus syöneet laatikon lähes tyhjäksi. Äidin pettymys oli varmaan suuri, kun hän joulupäivänä haki laatikon, jossa ei ollut kuin muutama torttu ja pipari. Minä sain ansaitusti eniten moitteita, koska olin syönyt niistä suurimman osan. Koskaan ei äiti antanut meille vitsaa, vaikka olisimme sitä monesti ansainneet.

Jälkeenpäin olen ajatellut, että isän olisi kannattanut laittaa siihen lukko estämään pikkuvarkaiden touhut. Torttujen syönnistä on jäänyt minulle jonkinlainen himo. Kun meillä on Tarvaisen Raijan leipomia herkullisia torttuita, käyn vähän väliä hakemassa niitä pakastimesta ja kahvin kanssa mutustelen.

Kuusen haku

Jouluaatonaattona haettiin kuusi. Vastasin kuusen hakemisesta 10-vuotiaasta lähtien. Hain sen melkein aina Näätakankaalta. Meillä ei ollut varsinaisia kuusimetsiä, mutta Näätakankaalla oli jonkin verran. Kerran hain niin muotopuolen kuusen, ettei se meinannut kelvata muulle väelle. Keksin keinon, miten kuusta saattoi ehostaa. Irrotin muutaman oksan tuuheammalta puolen ja siirsin ne toiseen kohtaan poraamalla kapealla poranterällä kuusen runkoon reikiä ja tökkäämällä oksat niihin.

Koristeina oli kimaltelevia nauhoja, palloja ja vanhoja joulukortteja. Aidot kynttilät kiinnitettiin villalangalla kuusen oksiin. Myöhemmin saimme kynttilänjalkoja, joissa kynttilät pysyivät paremmin. Tulipalon vaara oli suuri, kun kynttilöihin laitettiin tuli. Kuusi oli rutikuiva, koska siihen aikaan ei käytetty sellaista kuusenjalkaa, jossa olisi ollut vesisäiliö. Sähkökynttilöihin siirryttiin 60-luvun puolivälissä. Kuusi oli pirtissä loppiaiseen.

Jouluateria ja joululahjat

Jouluaterialla syötiin laatikoita, perunoita, rosollia, silliä ja kinkkua. Suolasiikaa saattoi silloin tällöin olla. Isä oli kova kalansyöjä. Jälkiruokana oli riisipuuroa rusinasopan kanssa. Se on minun lempiruokaa vieläkin. Lisäksi oli omenoita, appelsiineja ja konvehteja. En muista, luettiinko meillä jouluevankeliumia ennen ateriaa.

Aterian jälkeen kävi joulupukkia ja toi lahjoja. Joulupukkina oli joku naapurin setä. Vuonna 1956 oli isä ollut työttömänä, joten vanhemmilla ei ollut rahaa ostaa lahjoja. Enoni, joka oli joulupukkina, kävi heittämassä lahjapussin ovenraosta. Siinä oli vihreä omena jokaiselle lapselle.

Saimme lahjoiksi vaatetarpeita, värityskirjoja, lasten kirjoja. Sukat olivat tavallisin lahja. Joulupäivänä tulivat Ponton pojat meille kehumään lahjoilla, joita olivat saaneet. Tavallisesti joulupukki oli heille suopeampi.

Lahjojen saantiin saattoi liittyä armotonta kateutta. Veikko-veli sai 7-vuotiaana lahjaksi huuliharpun. Olin siitä hyvin kateellinen. Seuraavana päivänä meillä lämmitettiin uunia, koska oli kova pakkanen. Nappasin huuliharpun Veikolta ja heitin sen uuninpesään, missä se paloi. Siitähän isovelji suuttui pahanpäiväisesti ja aikoi rökittää minut. Pääsin pakoon pirtin pöydän alle, ja minulla oli aseeni suksisauva.

Kun Veikko yritti kiskoa minua pois pöydän alta, tökkäsin minä täysillä sauvalla häntä kohti. Sauva osui Veikon otsaan, ja siihen tuli iso haava. Veikko säikähti ja lopetti minun hätistämisen. Äiti hoiti haavan kuntoon. Lopun ikää Veikolla oli otsassa arpi.

Linkkari lahjaksi

Yhtenä jouluna pelkäsin, etten saa yhtään joululahjaa. Kai minä olin ollut sen verran ilkeä, että tontut olivat nähneet, ettei Arpalle kannata viedä lahjoja.

Olin syystalvella tienannut rahaa keräämällä käpyjä. Kauppaliikkeet ostivat siementarpeisiin männynkäpyjä. Keräsimme niitä kiipeilemällä puissa tai joskus hangen päältä kurkottelemalla. Nykyään kävyt kerätään maassa olevista oksista palstoilta, joissa puut on kaadettu.

Oma saaliini ei ollut suuren suuri, mutta sain siitä muutaman markan. Päätin käyttää sen lahjan ostoon itselleni. Ei tullut mieleenikään ostaa lahjaa jollekin veljistäni. Oulun Osuuskaupassa kylällä oli myytävänä kaksiteräinen linkkari, jota himoitsin. Ostin sen ja käärin siitä surkean lahjapaketin, jonka sidoin villalangalla kiinni. Kirjoitin siihen mahdollisimman selvästi ”Aarne”. Sinä jouluna sain lisäksi lahjaksi paidan kummitädiltäni naapurista Haapalaisen Tyyneltä.

1960-luvun loppupuolella saimme lahjapaketteja sukulaisilta, Saasta-

moisen Annilta ja äidin siskolta Ainolta. Saimme yhtenä jouluna ruokatarpeita lahjaksi Keskolta, jotka antoivat lahjoja vähävaraisille perheille. Vanhin siskomme Raili ja kasvattisiskomme Irja toivat myös runsaasti lahjoja.

Lahjojen saannin jälkeen menimme joulusaunaan. Me pojat pääsimme isän mukana. Juoksimme alasti lumista polkua pitkin navetassa olevaan saunaan. Joulusaunaan kuului vastominen. Isä vastoi meidän veljesten selkiä. Todellinen miehuuskoe oli saunomisen jälkeen kieriä lumihangessa tekemässä enkelinkuvia. Silloin mentiin hankeen alastomana selälleen ja liikutettiin jalkoja ja käsivarsia suorina edestakaisin pitkin hangen pintaa.

Joulupäivänä ei yleensä kyläilty. Luimme saamiamme kirjoja tai leikkimme. Kävimme kyllä Pontolla, koska se oli melkein kuin koti. Sen kauempana ei käyty.

Tapaninpäivänä saatettiin käydä Huikolan koululla tai Huikolassa asti kyläilemässä.

Tarinat muisteli Aarne Oikarinen

Sukuseuran uutuustuote

Oikariskoru

Hopeariipus sukuvaakunalla. Mukana hopeinen panssariketju, jonka pituus on 50 cm.

Korun koko on leveys 20 mm ja korkeus 25 mm.

Korun on suunnitellut J. Haukka, Juntuskorut.

Hinta 35 € / kpl.

Koruja tilattavissa Erkiltä tai Pertiltä. Katso yhteystiedot sivulta 2 / tuote myös www.oikariset.fi

Oikaristen sukuseuran joulujuhla 03.12.2016

klo 15.00 alkaen Kainuun Opistolla

15.00 Jouluaateria

16.00 Joulujuhla

Kahvit

Ohjelma jatkuu

Arpajaiset

Jouluaateria: 18 €

Riisipuuro

Jouluinen sekahedelmäsoppa

Palvikinkku

Ruokaleivät ja -juomat

Kahvi ja joulutorttu

**Pikkujoulun yhteydessä järjestetään arpajaiset ja myyjäiset.
Toisitteko leivonnaisia, käsitöitä yms. mukana!**

**Ilmoittautumiset Taunolle 27.11.2016 mennessä (050 560 6742,
tauno.oikarinen@gmail.com)**

Joulujuhlailmoitus myös kotisivuilla: www.oikariset.fi

NILO BONUS

Mitä suurempi
kertaostos,
sitä suurempi alennus
heti kassalla kaikille!

20€ -2%

30€ -3%

40€ -4%

50€ -5%

Yli 50 vuotta
lähikauppapalvelua
Kuusamossa

Olemme
Suomen
pohjoisin
M-Kauppa!

PALVELEMME

ma-pe

7-21

la

7-21

su

12-21

Kalle ja Ville Oikarinen

-MARKET Nilo

Tavajärventie 1
Kuusamo
P. 08-8522181